

[J. O. Krag.]

er jo, at den løsning, som de nuværende regeringspartier forkastede den 15. december, havde givet en bedre samfundskonomisk opretning og betydet mindre ofre ikke alene for lønmodtagerne, men for hele samfundet og samtlige erhverv. Det er de to ting, man skal sammenligne. Den nuværende regerings såkaldt næstbedste, altså dårligste, løsning kommer uhjælpelig til kort over for det, den socialdemokratiske regering foreslog i november-december; regeringspartierne må uden videre erkende, at sådan er det.

Jeg vil sige til finansministeren, at det næsten ikke var til at bære at høre finansministeren i dag. Nu tænker jeg ikke så meget på de fejl, hans redegørelse indeholdt. Så vidt jeg kunne høre det i skyndingen, var der vist en påstand om, at den regulering, tjenestemændene skal have pr. 1. april, ikke var med i den tidligere finansministers budget. Jeg ved ikke, om påstanden var denne; hvis den var det, går jeg ud fra, at det var en lapsus, for det er jo ikke rigtigt. Det er mere tendensen i finansministerens udtalelse, jeg tænker på. Finansministeren har jo som konservativ ordfører i den sidste halve snes år belært de skiftende regeringer om, at der var ikke noget så forkasteligt som voksende statsbudgetter, at der var ikke noget så samfundsskadeligt og erhvervsfjendtligt som voksende statsbudgetter, at det til gengæld var noget, det var uhyre let at rette på, der var ikke grænser for de patentløsninger, man fra den tidligere konservative ordførers side havde på det. Der var den ene og den anden uhyre anvendelige og let anvendelige metode til at bringe statens udgifter ned og dermed tilvejebringe de fornødne overskud.

Nu troede jeg i øvrigt, at kasseoverskud og den slags var en forkastelig yderliggående socialistisk politik. Sådan er det ikke mere. Nu er det efter finansministerens udtalelse noget uhyre samfundsgavnligt. Men hvis man skulle have sådanne overskud, så var de lette at tilvejebringe uden at sætte statens indtægter i vejret, idet der jo var så iøjnefaldende lette muligheder for at spare enorme beløb på statens udgifter. Alt dette er nu fuldstændig forandret. Vi hører helt nye toner, og vi får at vide, at den egentlige

fejl ved forhenværende finansminister Grünbaums budget i november var, at det var for lille. Han havde ikke i tilstrækkelig grad forudset udgiftsstigningerne.

Nu er det vel ikke praktisk i dag at tage en lang diskussion om alle disse ting. Jeg syntes lige, de skulle anføres. Vi får lejlighed til at vende tilbage til dem, når udskrivningsloven kommer til behandling.

Aksel Larsen: Jeg takker arbejdsministeren for de supplerende oplysninger. Det er måske min fejl, at jeg ikke har været opmærksom på, at regeringen som en art kompensation til lønmodtagerne har tilbudt en merindkomstbeskatning for ikke-lønmodtagere. For at regnestykket skal gå op, må man blot tænke på, at det, man ønskede af lønmodtagerne, var, at de skulle give afkald på de dyrtidsportioner eller andre løntillæg, de havde ret til, og at lønmodtagerorganisationerne, da de i december måned fremsatte tilbud herom, gjorde det under forudsætning af, at ikke-lønmodtagerne kom til at betale deres del af gildet, hvis jeg må bruge det udtryk.

Nu får jeg altså at vide, at det kun drejede sig om en merindkomstbeskatning, som fornuftigvis kun kan komme til at ramme folk med en betydeligt stigende indkomst, og jeg kan ikke se, at det på nogen måde kan afbalancere det andet.

I øvrigt må jeg tilstå, at jeg efterhånden ikke giver ret meget for de procentsatser; regeringsmedlemmerne slår om sig med. Vi har tidligere af statsministeren fået at vide, at der kunne forventes prisstigninger i det kommende år på 9 pct. — sådan en almindelig stigning i prisniveauet — og lønstigninger på 13 pct., og jeg har ikke ved at gå beregningen efter kunnet finde noget, som sandsynliggør, at disse procentsatser fra statsministerens side ikke er overdrevne. Nu kommer arbejdsministeren og siger, at lønmodtagerne kan alt andet lige i det kommende år forvente 10-15 pct. indkomststigning. Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt modbevise denne beregning, men jeg kan da gøre opmærksom på, at jeg agter minsandten ikke at glemme den, og så skal vi jo se, når året er gået, hvordan det forholder sig.

Jeg tvivler ikke om, at det billede, man her maler op fra regeringens side, er ganske betydeligt overdrevet; men det er jo, fordi